

Julesøndag – 1. tekstrække

Nygårdskirken 29. december 2024, kl. 10.30

Tekst: Lk 2,25-40

Salmer: 100; 103; 108; 123; 118, v.2; 121

Gud, tak for det du har givet os at bære på! Amen.

Juleaften i kirkedøren sagde en far til mig mens han pegede på sin voksne datter: *Ja, se – det er hende du konfirmerede dengang! Og jeg synes, det bare er et øjeblik siden jeg snusede til hendes babyhovedbund! Jeg kan stadig genkalde mig den duft – jeg behøver ikke engang lukke øjnene!* Denne fars ord kom til mig igen, da jeg læste evangeliet til i dag om den gamle Simeon, der tager det nyfødte Jesusbarn i sine arme: Det arketyperiske billede af det gamle liv, der snuser det nye liv ind og varmer sig ved dets livskraft! Det tænder håbets lys og fornyer troen på, at det hele nok skal nok: Der kommer friske kræfter til! Magen ligger den i den tro, som det lille barn udstråler: Det ligger forsvarsløst i vores arme - betror sig til os uden forbehold! Barnets tro på os styrker vores tro og sætter os fri: Her behøver vi ikke frygte for at blive kasseret eller fordømt – her er ingen fordomme, ingen

Julesøndag – 1. tekstrække

forbehold! Barnets blik befrier os fra fortidens skyld og skam og åbner os mod nye horisonter! Det er et *helligt* øjeblik – for barnet ser på os på samme måde som Gud gør: Vi er vant til at tale om Gud som den gode far – og os selv som de børn, der har brug for Hans hjælp og beskyttelse. Men til jul er det lige omvendt: Her lægger Gud selv sig selv som et barn i *vores* arme og appellerer til *vores* beskyttelse, *vores* omsorg, *vores* gode vilje – kalder på alt det bedste i *os*! Julens budskab er, at Gud har brug for os! Gud betror os at passe på ham, bære ham frem i verden! Og *kræfterne* til det og *troen* på det – alt det *giver* Gud os netop ved at komme til os som et lille barn! Forsvarsløst, tillidsfuldt, åbent! Med fred! Vi står her som gamle Simeon - trætte helt ind i sjælen af strid og ufred, vores tro, håb og kærlighed er næsten slidt op! Og så sender Gud sin fred til os – i skikkelse af et nyfødt barn: Freden er sårbar og skrøbelig som barnet er det – freden skal bæres meget, meget varsomt ud i verden præcis som det lille barn skal. I husker Nordahl Griegs ord fra 'Kringesat af fjender': *Vi vil tage vare på skønheden, varmen, Som om vi bar et barn, varsomt på armen.*

Julesøndag – 1. tekstrække

I julen står vi som gamle Simeon, med den nye skrøbelige freds mulighed i favnen – og vi mærker, hvordan vores trætte arme får ny styrke af det nye liv, af det nye håb der er tændt: Gud er jo hos os – med den stærkeste magt der findes – som ikke er magten til at skyde alt i grus, vælte alt omkuld og få ret og bestemme – men magten til at smelte hårde hjerter og vække ømhed og nænsomhed. Tilgivelsens magt – den uforbeholdne tillid: Det åbne babyblik siger det til os uden ord – Gud siger det til os hver især: *Jeg tror på dig - lad os begynde på en frisk!* Som gamle Simeon for 2000 år siden stå vi i dag med Guds julegave i favnen: Gud har en fremtid til os - trods smerte og død, svigt og nederlag. Gud giver os en skrøbelig skat at bære på – og minder os endnu en gang om, at alene nænsomheden og overbærenheden har evighedens og fredens styrke i sig: Vi kan bære den fordi den bærer os! Glædelig jul!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.